

Osmiletý Konrád Costin Altenar, nastávající král Renaltu, si pobrukoval do rytmu skřípění a otřásání kočáru. Byla to stará renaltská píseň, která se zpívala v zádumčivé mollové tónině: *Temný a zlý je Ebonwildeský les, čarodějnice, co v něm bydlí, se, dítě, střež...* Každý znal první sloku, ale jemu se mnohem víc líbila ta druhá, méně známá, která popisovala tajemného jezdce na koni.

*Temný a zlý je Ebonwildeský les,
tajemného jezdce se, dítě, střež.
Kůň jeho má hřívou stříbrnou,
oči černé jak studnu hlubokou.
Nevytahuj paty z domu
a nechtěj spatřit meče ostrého.
Nechceš-li ztratit hlavu,
nechoď, dítě, do lesa temného.*

Konrád si prozpěvoval a hrál si s novou hračkou: hlavolamem ve tvaru krabičky s devíti stranami a spoustou páček a západek, které se musely stlačit v přesném pořadí, aby se otevřela skrytá vnitřní přihrádka s odměnou. Byl to předčasný dárek od jeho sestry Aurélie k blížící se korunovaci, od které jej dělily už jen dva dny. Byl přesvědčený, že v krabičce najde nějaká cukrátká,

a tak nad hlavolamem dumal během celé své cesty po Renaltu. Chtěl mu přijít na kloub, než jeho výprava skončí, a jelikož panství Greythorne – poslední zastávka a místo, odkud měl vyjít korunovační průvod – už odsud bylo jen pár mil, věřil, že hlavolam vyluští a sní cukrátká dřív, než povoz zastaví.

Jak se stále usilovněji soustředil, jeho broukání ustalo.

Zatlačil, otočil, zakroutil, zakroutil, stiskl a pak...

Nic.

„Krvácející hvězdy,“ zabrblal, načež se rychle rozhlédl po prázdném kočáře, aby se ujistil, že ho nikdo neslyšel. Jeho jediným společníkem však byl jeho vlastní odraz, který na něj hleděl ze zrcadlem obložené stěny na protější straně kočáru.

Onal, mrzoutská stařena, která posledních pět desetiletí sloužila jako královská léčitelka a nejdůvěryhodnější poradkyně, vždycky tvrdila, že hrubá mluva je jasnou známkou chabé mysli. Zjevně to myslela jako vtip, protože její vlastní slovník oplýval působivým množstvím vulgarismů, které se nezdráhala použít. Ale zatímco jí nikdo nic nevytýkal – hlavně proto, že se jí nikdo neodvážil nic vytýkat –, Konrádovo chování bylo vždy pod drobnohledem. A to bylo i důvodem téhle cesty: ukázat lidem Renaltu, že jejich mladý král je způsobilý a připravený vládnout. *Hledají důvody, proč tě svrhnout*, varovala ho Aurélie, když se loučili. *Žádný jim nedávej.*

Přál si, aby ho během toho riskantního podniku doprovázela, i když věděl, že bude lepší, když si od něj bude udržovat odstup. Pokud chtěl, aby lidé přijímali jeho královská rozhodnutí, museli ho nejdřív přijmout za svého krále. A proto bylo nejlepší nepřipomínat jim jeho příbuzenský vztah s krvavou čarodějkou, která byla navíc v podezření, že zničila hlavní město Achlevy.